

SEMAFORSKÝ JONÁŠ SE VRÁTIL ZPĚT

K 55. výročí premiéry legendárního představení *Jonáš a tingl tangl* vyšla na vinylu, CD i digitálně mimořádná jubilejní edice původních nahrávek divadla Semafor. Remasterované vydání spojuje dvě EP desky písničků Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra z představení *Jonáš a tingl tangl* (1962) a *Jonáš a dr. Matrace* (1969). V Divadle Semafor se uskutečnila 9. května 2017 k této příležitosti oslava, kde Jiří Suchý zavzpomínal na léta šedesátá, na začátky Semaforu a spolupráci s Jiřím Šlitrem.

S Jiřím Suchým jsme při této příležitosti zavzpomínali na Jiřího Šlitra.

Byli jste s Jiřím Šlitrem přátelé?

Jakési přátelství to bylo od počátku, měli jsme třeba společnou šatnu, byli jsme spolu na divadelních zájezdech v Paříži nebo v Londýně. Ale to byla pořád práce, třeba na chalupě jsme se vzájemně navštívili jen jednou. Velmi jsme si rozuměli v tvorbě, ale v soukromí jako by mezi námi pořád bylo sklo. Byli jsme každý úplně jiná povaha.

V čem jste byli každý jiný?

Jiří Šlitr rád plánoval a měl velké cíle. Sám používal slovo ctižádost. Praha mu byla malá, chtěl prorazit na Broadwayi. Já byl

vždycky spokojený s tím, co je. Šlitra to táhlo do ciziny, i v době kdy se nikam nesmělo, vždycky našel cestičku, jak se dostat ven, na Západ. To já o to moc nestál. Říkával, že jsem pecivál. ... Když do té vysněné Ameriky vycestoval, tak pochopil, že je tam nesmírně těžké se prosadit. Sice pro něj jeden slavný muzikálový tvůrce poslal helikoptéru, povídal si a to bylo všechno. Do toho ale přišel 21. srpen 1968, tehdy se Jiří Šlitr do Československa zamíloval a stal se z něho nadšený vlastenec.

Vzpomenete si na dobu, před jeho tragickým odchodem?

Krátce před jeho smrtí jsme jeli asi na dvacet dní hrát do Norimberku. Ze začát-

ku jsme chodili po městě a prohlíželi si pamětihodnosti, ale pak už se nám ven nechtělo, tak jsme trávili dny společně. Scházeli jsme se v hotelu na pokoji a začali jsme si říkat spoustu věcí, takové ty chlapské řeči o našich láskách a kamarádkách. To bylo fajn, tam se z nás stali kamarádi. Netrvalo to bohužel dlouho.

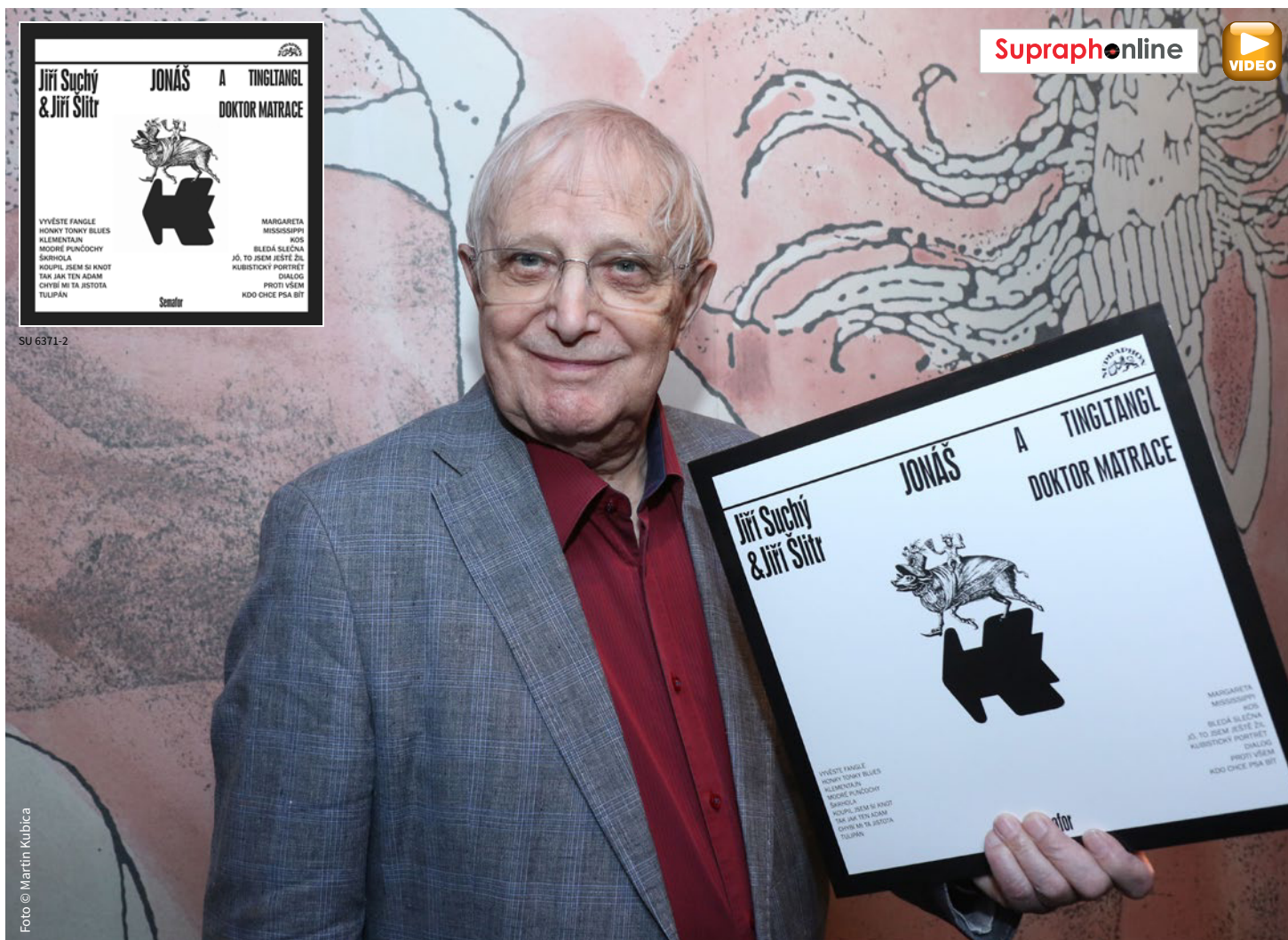
Je něco, co jste si se Šlitrem nestihli říct?

Jak jsem mluvil o těch našich rozdílných povahách, pamatuju si, že jsem jednou prohlásil, že musíme k divadelní práci přistupovat s pokorou. A jeho to tehdy popudilo. Měl tu svou ctižádost a slovo pokora se s ní neslučovalo. Kolikrát si na to

dneska vzpomenu, když čtu názory mnoha pozoruhodných lidí, pro které přistupovat k práci s pokorou mnoho znamená. Zvlášť dneska, kdy se cení spíš ostré lokty a velká ramena. To je téma, o kterém bych s ním rád pohovořil.

Napadá vás v souvislosti s Jonášem nějaká zajímavost?

Víte, bylo zvláštní, že obal desky *Jonáš a Dr. Matrace* pojal výtvarník Karel Vilgus černobíle, jako bývají parte, že tam byla písnička *To jsem ještě žil a že LP deska vyšla jen pár týdnů po Šlitrově smrti*. S odstupem mi to přijde jako zvláštní souhra náhod. Podivná věc.

SU 6371-2